

Већ барем два века мајке деце у англосаксонским земљама своје младе плаше причама о „Пешчаном“ човеку који ће им доћи ако су били неваљали. По тим причама, „Пешчани“ деци баца песак у очи од којег она склапају капке и улазе у сан а, како кажу, трагови тог песка налазе се ујутру у угловима очију. То биће од песка, или са врећицом песка је могло да деци током ноћи узме вид, или да учини да се дете више никад не пробуди. У осамнаестом веку је чак спевана дечија молитва, коју су она изговарала пре спавања, да их „Пешчани“ не би узели. „Пешчани“ (Сендмен) је у двадесетом веку постао и битан део поп културе, споменут је у многим песмама (најпознатију изводи Металика), а на велика врата стрипа и филма ушао је кроз истоимени негативни карактер у Спајдермену.

Наши Балкански Пешчани изгледа имају исту функцију. Пре свега, и они изгледају као бића из бајке, или неке друге димензије, са неког места где важе друга правила која се тешко земаљском памећу могу објаснити. Као што се не знају који су покретачки мотиви Сендмена, нити су они за причу битни, тако се не зна ни одакле нашим Пешчаним људима мотив да раде то што раде. А раде исто што и Сендмен. Прво нам бацају прашину у очи, да не бисмо видели шта се дешава и да би нас успавали, а онда покушавају да нам у сну, док сањамо лепе европске снове, узму део нас, оно што смо били пре него што су нас успавали.

Исто као и митолошки Пешчани човек, и Пешчаник не постоји ако се о њему не прича. Ако деца престану да верују у опасног Пешчаника, ако он више нема чиме да их плаши, он губи смисао и нестаје, заувек се враћа у таму из које је настао. Са њим нестају и фондови, сав новац, положај у друштву, утицај и моћ. Да се то не би десило, а у тренутку кад рејтинг емисије опасно падне, пожељно је смислити неку аферу која би скренула пажњу јавности на то да Пешчани још постоји. У Србији је (проверено више пута) најбољи начин за привлачење пажње играње улоге жртве. Такозвани НГО сектор (или група бајколиких особа које ступају иза Пешчаног) одавно је постао стручњак за то. Кад год се некој ЛГБТ особи поквари фризура у Србији, кад год неком новинару уредник не објави текст, кад год нека куца добије мање права него човек, они сматрају да су позвани да изврше притисак на јавност, полицију и судство, најчешће тражећи права која им и иначе припадају као и свим осталим, мање посебним грађанима.

Бајка о Пешчаном човеку

Пише: Зоран Грбић
четвртак, 29 јануар 2009 21:13

Зна Пешчани шта ради. Ако неко у три дана поломи некоме аутомобил, омета му радио емисију и сруши му сајт, онда је у питању завера. Завера подразумева тајно удруживање више људи због остварења једног циља. У овом случају, за остварење тог задатка, ти људи би морали да имају више специјалности. Не могу исти људи да разбију некоме ауто, а да поподне раде на рушењу сајта и ометању фреквенције. Дакле, морао би да постоји неко ко је у стању да разлупа кола, неко ко је стручњак за радио везу и неко ко зна да обори сајт. А ако се на једном месту, због једног циља окупи толико људи, онда изгледа као да је тај циљ много битан. Наводна важност постаје још већа кад неко од тих „Пешчаних“ изјави да су извршитељи таквих напада заправо људи који су повезани са државом. Не мислим да је немогуће, само мислим да је тешко изводљиво и да би за само покретање такве акције морао да постоји много јак и велики разлог. А сигуран сам да Пешчаник није толико битан разлог. Није та емисија ни толико слушана, ни толико утицајна, нити она толико смета „држави“ да би се против ње организовала таква завера.

У извештајима о инцидентима пропушта се да се помене да напад на аутомобил није изведен неком каменицом, штанглом или безбол палицом, него је као „оружје“ употребљен други аутомобил. Дакле, неко је на паркингу једним аутомобилом ударио у други и то је онда проглашено за напад у којем су нападачи, из зле намере, толико мрзећи Пешчаног, уништили и свој аутомобил само да би напакостили нападнутом. Што се тиче напада на сајт, мало је чудно да неко нападне и обори сајт, а да након тога власници не врате стари садржај, него на њему објаве патетичну поруку (у фонту који је као откуцан на писаћој машини, романтичарско-револуционарног изгледа) у којој стоји како им је, ето, само та порука преостала као једини начин да допру до својих верних обожаватеља. Нелогично је, јер, или власници имају приступ сајту и својој адреси, или то немају. Ако текст стоји, очигледно је да је напад прошао, и да имају приступ. Онда је логично запитати се зашто не врате стари сајт, уместо што неколико дана држе тај текст који као да је написан из дубоке илегале у коју их је неко прогнао.

Ускоро почиње турнеја Пешчаника по Србији. Мора то некако да се најави. Да се подигне прашина. Пардон, песак.

<http://slogovanje.googlepages.com/>